

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **J. J.**, zastoupeného Mgr. Petrem Šindelářem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 66, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2008, č. j. 57 Ca 154/2006 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2006, č. j. 8115/06-1100-402937, bylo dle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 ze dne 12. 12. 2005, č. j. 166958/05/128911/1234, vydanému místně příslušným správcem daně – Finančním úřadem v Karlových Varech (dále jen“správce daně“). Dodatečným platebním výměrem byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů ve výši 20 224 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2006, č. j. 8116/06-1100-402937, bylo obdobně zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ze dne

12. 12. 2005, č. j. 166970/05/128911/1234. Tímto dodatečným platebním výměrem byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů ve výši 21 375 Kč. Obě rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobou; ta byla rozsudkem ze dne 30. 10. 2008, č. j. 57 Ca 154/2006 - 65, zamítnuta.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu se podává, že žalobce je podílovým spoluvlastníkem nemovitosti – obytného domu v Karlových Varech, čp. x. Spolu s dalšími spoluvlastníky podepsal dne 11. 12. 2001 nepojmenovanou smlouvu, ve smyslu ustanovení § 51 občanského zákoníku. Touto smlouvou se (mimo jiné) stavebník stavby na sousedním pozemku - společnost I.C. Development Int., s. r. o. (dále jen „stavebník“) zavázal poskytnout žalobci a ostatním podílovým spoluvlastníkům nemovitosti náhradu škody, spočívající ve snížení prodejní ceny jejich nemovitosti, a dále náhradu nemajetkové újmy, spočívající ve zhoršení životních podmínek (zejména v důsledku zastínění nemovitosti z důvodu realizace stavby stavebníkem dle projektu a stavebního povolení). Žalobce se zavázal, že v řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení pro projekt výstavby nebude podávat námitky ani odvolání a strpí realizaci stavby dle projektu, včetně případného omezení vlastnických práv a zastínění nemovitosti, jíž je spoluvlastníkem. Na základě této smlouvy byla žalobci ve zdaňovacím období roku 2002 vyplacena částka 63 225 Kč a ve zdaňovacím období roku 2004 částka 126 450 Kč. Tyto částky žalobce nezahrnul do základu daně pro příslušná zdaňovací období. Na výzvu správce daně k podání dodatečných daňových přiznání tato přiznání podal, avšak zmiňované částky do nich opět nezahrnul. Ve věci podaných dodatečných přiznání tak správce daně provedl u žalobce vytýkací řízení, na jehož základě vydal dodatečné platební výměry, v nichž podřadil příjmy žalobce získané na základě uzavřené nepojmenované smlouvy pod příjmy dle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Nepřijal tak argumentaci žalobce, že v případě obou částek se jednalo o náhradu škody, která není předmětem daně z příjmů dle ustanovení § 4 zákona o daních z příjmů. V odvolání proti dodatečným platebním výměrům žalobce uvedl, že částky 63 225 Kč, respektive 126 450 Kč, představují náhradu škody, která vznikla v důsledku provozní činnosti stavebníka a jedná se tak o příjem, jenž je ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů plněním od daně osvobozeným. Za škodu, která žalobci vznikla činností stavebníka, stavebník odpovídá ve smyslu ustanovení § 420a občanského zákoníku a jedná se o odpovědnost objektivní. Žalovaný, ve shodě se správcem daně, dospěl naopak k závěru, že skutečným obsahem právního úkonu nebyla náhrada škody ani nemajetkové újmy tak, jak je definována příslušnými ustanoveními občanského zákoníku, ale že jde o peněžní plnění na základě dohody smluvních stran. Nejde tedy o plnění osvobozená od daně ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů, ale o jiný příjem dle ustanovení § 10 odst. 1 tohoto zákona.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, krajský soud konstatoval, že částky vyplacené žalovanému stavebníkem nelze považovat za náhradu škody ve smyslu ustanovení § 420 občanského zákoníku, neboť poskytnuté plnění nevykazuje znaky náhrady škody za majetkovou újmu. Stejně tak plnění ze strany stavebníka nevykazuje ani znaky náhrady škody za nemajetkovou újmu, jak má na mysli ustanovení § 11 a násl. občanského zákoníku. Podřazení takto získaného příjmu pod příjmy dle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů je postačující, neboť se jedná o ostatní příjmy, které nelze podřadit pod případy uvedené v ustanovení § 6 až § 9 zákona o daních z příjmů. Přijatou částku nelze považovat ani za dar, neboť žalobce jako potencionální obdarovaný

poskytl stavebníkovi protiplnění. Stejně tak ji nelze považovat za náhradu škody způsobenou provozní činností stavebníka, neboť žalobci žádná skutečná škoda v důsledku provozní činnosti stavebníka nevznikla; samotná tato činnost stavebníka nárok na náhradu škody nezakládá. Právo žalobce na náhradu škody vzniká teprve v okamžiku vzniku skutečné škody. K přijetí peněžního plnění došlo v době, kdy bylo možné případný vznik škody pouze předpokládat. Pokud jde o skutečný obsah právního úkonu – nepojmenované smlouvy, pak krajský soud opět vyjádřil souhlas s právním zhodnocením žalovaného. Skutečným obsahem úkonu nebyla náhrada škody či nemajetkové újmy, ale poskytnutí peněžního plnění na základě dohody zúčastněných stran. Namítané neprovedení důkazu stavebně technickou dokumentací nemohlo mít vliv na posouzení skutečnosti, zda přijaté částky byly či nebyly náhradou škody. Navíc je povinností žalobce prokázat svá tvrzení ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především zdůraznil, že krajský soud i daňové orgány obou stupňů interpretovaly pojem *náhrada škody* pouze v kontextu ustanovení § 415 a násl. občanského zákoníku, přičemž pojem *škody* není v žádném zákoně definován. Škoda je kategorií ekonomickou, jednotlivá právní odvětví pak tento pojem podle svých potřeb a cílů upravují a vymezují. Škoda bývá zpravidla definována jako majetková újma vyjádřitelná v penězích; lze rozlišovat škodu skutečnou a škodu jinou (ušlý zisk), škodu osobní a majetkovou či škodu smluvní a mimosmluvní. Pojem škody vyložil i Nejvyšší soud České republiky ve svém rozsudku ze dne 17. 8. 2000, sp. zn. 25 Cdo 2387/98, na který stěžovatel odkazuje. Pojem škody nemusí být vždy automaticky spojován s protiprávním jednáním škůdce, tak je tomu pouze v případě právního institutu *odpovědnosti za škodu*. Škoda jako taková je tedy pouze *majetkovou újmou vyjádřitelnou v penězích.*

V předcházejícím řízení byla dále pominuta skutečnost, že v platném právním řádu existuje právní institut *slibu odškodnění*, ve smyslu ustanovení § 725 a násl. obchodního zákoníku. Povinnost hradit škodu a související náklady pak není vázána na splnění podmínky protiprávního jednání odpovědné osoby (§ 727 obchodního zákoníku). Skutkový stav vymezený nepojmenovanou smlouvou lze subsumovat pod ustanovení § 725 a násl. obchodního zákoníku za použití analogie legis (§ 491 obchodního zákoníku) nebo analogie juris (§ 853 občanského zákoníku).

Ze strany daňových orgánů i krajského soudu nebylo zpochybněno, že by stěžovateli nevznikla majetková újma vyjádřitelná v penězích za situace, kdy stavbou rezidenčního kondominia 49 bytových jednotek stavebníkem dojde ke snížení tržní ceny nemovitosti, jíž je stěžovatel spoluvlastníkem. Tuto újmu však ve věci rozhodující orgány nepovažují za *škodu* podle ustanovení § 420 a § 420a občanského zákoníku, ale za jakousi *kompenzaci*, i když dle názoru stěžovatele se jedná významově o synonyma. Stěžovatel se jako spoluvlastník nemovitosti nepojmenovanou smlouvou zavázal, že strpí realizaci projektu stavebníka, ačkoli k tomu nebyl povinen a současně si byl vědom, že dojde ke zhoršení životních podmínek uživatelů nemovitosti a ke snížení její tržní hodnoty. Stavebník se na základě přijetí závazku spoluvlastníků nebrojit v územním a stavebním řízení proti realizaci stavebního záměru, zavázal nahradit jim škodu, která v souvislosti

s realizací projektu vznikne (a také jim vznikla). Krajský soud přitom nepochopitelně zaměňuje právní pojmy *škoda* a *odpovědnost za škodu.* S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 8. 2003, č. j. 2 As 19/2003 - 58 stěžovatel konstatuje, že pokud právní úprava umožňuje různé způsoby interpretace, pak je nutno zvolit ten výklad, který šetří základní práva a svobody. V předchozích řízeních bylo postupováno formalisticky, nebylo přihlíženo k tomu, jaká byla skutečná vůle obou smluvních stran. Byl upřednostněn jazykový výklad před teleologickým, což je v rozporu s rozhodovací praxí Ústavního soudu (například stanovisko sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97).

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

První skupina kasačních námitek rozporuje závěry krajského soudu týkající se nemožnosti posouzení přijatých plnění jako náhrady škody. Stěžovatel argumentuje jednak v rovině obecné, kde tvrdí, že krajský soud dezinterpretuje pojmy *škoda*, *náhrada škody* a *odpovědnost za škodu*; dále konkrétně namítá, že v daném případě přijal plnění z titulu náhrady škody dle ustanovení § 420a občanského zákoníku.

Pokud jde o rovinu obecnou, zde je nutno konstatovat, že podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů jsou od daně z příjmů fyzických osob osvobozena *přijatá náhrada škody, náhrada nemajetkové újmy, plnění z pojištění majetku a plnění z pojištění odpovědnosti za škody, kromě plateb přijatých náhradou za ztrátu příjmu a plateb přijatých jako náhrada za škody způsobené na majetku, který byl zahrnut do obchodního majetku pro výkon podnikatelské nebo jiné samostatné výdělečné činnosti v době vzniku škody, nebo přijatých jako náhrada za škody způsobené na majetku sloužícím v době vzniku škody k pronájmu a kromě plnění z pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou v souvislosti s podnikatelskou nebo jinou samostatnou výdělečnou činností poplatníka a za škodu způsobenou poplatníkem v souvislosti s pronájmem*. Zákon o daních z příjmů tedy jasně hovoří o *náhradě škody*, respektive plnění přijatém z tohoto právního titulu; podstatné přitom je, že tento pojem není v citovaném zákoně blíže definován (není podána jeho legální definice *ad hoc*). Jestliže je tento pojem, či spíše kategorie právních důvodů zakládajících obligační vztahy v soukromém právu, definován v občanském zákoníku (část šestá) a zákon o daních z příjmů jej přebírá bez dalšího, je nutné, při respektování jednoty principu vnitřní souladnosti a nerozpornosti právního řádu (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 643/03, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikovaný pod č. 791/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu a zdejšího soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz, respektive www.nssoud.cz), určitý právní institut vykládat stejným způsobem v právu veřejném i soukromém. Jinými slovy: podřazení určitého soukromoprávního institutu režimu veřejného práva nemůže znamenat eliminaci jeho (soukromoprávní normou založené) podstaty. Pokud tedy krajský soud interpretoval pojem *náhrada škody*, užitý v §

4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů, v kontextu úpravy občanského zákoníku, nelze takovému postupu ničeho vytknout.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že stávající právní řád neobsahuje definici pojmu *škoda*. Tento pojem byl nicméně v minulosti judikaturou mnohokráte vyložen, a to zejména ve stanoviscích Nejvyššího soudu ČR, respektive Nejvyššího soudu ČSSR (ostatně z jednoho z rozsudků Nejvyššího soudu ČR stěžovatel v kasační stížnosti cituje). Například ze stanoviska Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18. 11. 1970, sp. zn. Cpj 87/70 (R 55/1971, s. 339-340) se podává, že *„[š]koda (jako kategorie občanského práva) se chápe jako újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi (a je tedy – nedochází-li k naturální restituci – napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především poskytnutím peněz). Takto vymezená škoda je právně relevantní škodou, tj. jedním předpokladů, na jejichž základě vzniká odpovědnostní vztah; takto vymezená škoda je také předmětem náhrady škody podle ustanovení § 442 a násl. ObčZ. Skutečnou škodou je nastalé zmenšení (úbytek) majetku poškozeného; představuje vlastně majetkové hodnoty potřebné k uvedení v předešlý stav, popř. k vyvážení důsledků plynoucích z toho, že nedošlo k uvedení v předešlý stav.“* Z mezí takto pojaté definice pojmu *škoda* se při rozhodování krajský soud neodchýlil a zcela příléhavě se s touto otázkou vypořádal v odůvodnění svého rozsudku.

Je tedy zřejmé, že pokud stěžovatel tvrdil, že mu ze strany stavebníka vznikla škoda a přijatá plnění jsou její náhradou, bylo jeho povinností též uvést, o jaký případ *odpovědnosti za škodu*, ve smyslu části šesté občanského zákoníku se jedná. To ostatně v žalobě učinil; v kasační stížnosti se pak jeho argumentace soustřeďuje do tvrzení existence odpovědnosti za škodu dle ustanovení § 420a občanského zákoníku (odpovědnost za škodu způsobenou provozní činností). S touto otázkou se Nejvyšší správní soud již v minulosti vypořádal, a to zejména ve skutkově prakticky identické věci, vedené pod sp. zn. 5 Afs 76/2008. Ve zmiňované právní věci bylo rozhodováno o kasační stížnosti jiné spoluvlastnice téže nemovitosti; napaden byl taktéž rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stojící na prakticky stejné právní argumentaci a identických skutkových základech (byla uzavřena stejná nepojmenovaná smlouva se stavebníkem, na jejímž základě bylo plněno a toto plnění bylo žalobkyní považováno za náhradu škody). Zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 10 2009, č. j. 5 Afs 76/2008 - 93, odmítl, mimo jiné, argumentaci o existenci odpovědnosti za škodu ve smyslu ustanovení § 420a občanského zákoníku z titulu zmiňované smlouvy. Vycházel přitom, stejně jako v nyní posuzovaném případě, z předpokladu, že *„[p]eněžitá plnění přijatá stěžovatelkou v roce 2002 a 2004 na základě nepojmenované smlouvy vedla ke zvýšení majetku stěžovatelky. Jedná se o příjem skutečný, a nikoliv pouze zdánlivý, tedy o příjem, který se reálně projevil v právní sféře stěžovatelky. Pro stěžovatelku byl tento příjem také reálně využitelný (...). Zároveň platí,že jej nelze podřadit pod žádný z příjmů uvedených v § 6 až § 9 zákona o daních z příjmů. (...) V § 420a odst. 1 občanského zákoníku je stanoveno, že každý odpovídá za škodu, kterou způsobí jinému provozní činností. Podle § 420a odst. 2 občanského zákoníku je škoda způsobena provozní činností, je-li způsobena a) činností, která má provozní povahu, nebo věcí použitou při činnosti, b) fyzikálními, chemickými, popřípadě biologickými vlivy provozu na okolí, c) oprávněným prováděním nebo zajištěním prací, jimiž je způsobena jinému škoda na nemovitosti nebo je mu podstatně ztíženo nebo znemožněno užívání nemovitosti. Tato odpovědnost za provozní činnost má povahu objektivní odpovědnosti, takže předpokladem jejího vzniku není zavinění škůdce ani porušení právní povinnosti škůdcem. Provozní činností*

se obecně rozumí zejména činnost související s předmětem činnosti (zpravidla podnikatelské, obchodní), kterou fyzická či právnická osoba provozně vyvíjí.(...) Pojmům „provozní činnost" a „provoz" neodpovídá „administrativní" činnost stavebníka směřující k zahájení územního či stavebního řízení ani samotné vydání rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení stavebním úřadem. Za škodu způsobenou provozní činností stavebníka by tak bylo možno považovat dle názoru Nejvyššího správního soudu pouze škodu vzniklou na předmětných nemovitostech ve spoluvlastnictví stěžovatelky v důsledku samotné výstavby nové budovy, například v důsledku mechanických otřesů narušením statiky, předměty, které by se mohly během výstavby bytového komplexu uvolnit a poškodit předmětné nemovitosti ve spoluvlastnictví stěžovatelky či by ke škodě na těchto nemovitostech v důsledku provádění dané stavby došlo jiným způsobem. Podle čl. 3.6. nepojmenované smlouvy ovšem náhrada jiné škody způsobené „realizací Stavby dle Projektu nebo porušením povinností Stavebníka při Realizaci Stavby dle Projektu, zejména náhrada škody spočívající v narušení statiky Objektu apod." není zahrnuta v dohodnuté úplatě. Z výše uvedeného tedy vyplývá závěr, že stěžovatelce by sice mohl za určitých okolností vzniknout v důsledku výstavby budovy kondominia nárok na náhradu škody podle § 420a občanského zákoníku, náhrada této škody ovšem nebyla zahrnuta do plnění podle nepojmenované smlouvy. Navíc v době přijetí předmětných plnění ze strany stavebníka ani v době daňového řízení ještě nebyla stavba kondominia zahájena, nemohlo tedy ještě dojít ke škodě způsobené provozní činností v rámci dané stavby. Krajský soud tak nepochybil, pokud dospěl k názoru, že § 420a občanského zákoníku na danou situaci nedopadá." Vyslovený právní názor je bezezbytku aplikovatelný i na nyní posuzovanou věc a Nejvyšší správní soud nevidí důvod, pro který by se od něj měl odklonit.

Lze tedy k této skupině kasačních námitek uzavřít, že Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že plnění přijatá stěžovatelem není možné, coby náhradu škody, považovat za osvobozená od daně z příjmů ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů, neboť toto ustanovení nedopadá na případy, kdy dochází na straně poplatníka ke zvětšení hodnoty jeho majetku. Již ve shora zmiňovaném rozsudku zdejšího soudu bylo konstatováno, že *„[ú]čelem osvobození těchto příjmů je skutečnost, že se ve většině těchto případů nejedná fakticky o zvětšení majetku poplatníka, nýbrž toliko o náhradu za předchozí majetkovou újmu, kterou poplatník sám utrpěl. Náhradou škody se tak poplatník dostává do situace, ve které by byl, pokud by ke škodě nedošlo"*.

Dále je kasační stížností namítán formalistický výklad práva a nezohlednění skutečné podstaty předmětných transakcí s tím, že při dvojím možném výkladu zákonného ustanovení má být upřednostněn výklad příznivější pro jeho adresáta. Nejvyšší správní soud se v rovině obecné zcela shoduje s předestřeným názorem stěžovatele, včetně jeho odkazů na judikaturu Ústavního soudu i soudu zdejšího, ve které jsou tyto ústavní kautely vyjádřeny. Na straně druhé však nelze přijmout názor, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů umožňuje (alespoň pokud jde o jeho část, vztahující se k *náhradě škody*) více způsobů interpretace, respektive že poskytuje možnost interpretace pro stěžovatele příznivější. Pojem *náhrada škody* není pojmem neurčitým ani jinak interpretačně sporným; jeho legální definice (převzatá předpisem veřejného práva) je podána v občanském zákoníku, s důsledky již výše konstatovanými. Nejvyšší správní soud tedy nevidí žádný prostor pro jiný výklad citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů, než který podal krajský soud a považuje tedy za vyloučené hovořit v tomto případě o ústavně nonkonformní interpretaci právní normy. Lze naopak, z důvodů výše rozebraných, aprobovat názor krajského soudu, že plnění přijatá stěžovatelem v letech

2002 a 2004 jsou *ostatními příjmy* ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů a jsou jako taková způsobilá být předmětem daně z příjmů fyzických osob podle § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Stěžovatel v kasační stížností konečně namítá, že v předcházejícím řízení byla zcela pominuta skutečnost, že v platném právním řádu existuje institut *slibu odškodnění* ve smyslu ustanovení § 725 a násl. obchodního zákoníku a že za využití analogie lze pod toto ustanovení subsumovat skutkový stav vymezený nepojmenovanou smlouvou. Tato kasační námitka je ovšem nepřípustná, neboť z ustanovení § 104 odst., 4 s. ř. s. vyplývá, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*" (k tomu srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 uveřejněný ve Sb. NSS pod č. 419/2004). Stěžovatel tak v tomto rozsahu uplatnil kasační důvod, který bezpochyby mohl předestřít již v řízení před krajským soudem. To, že k jeho uplatnění přistoupil až po té, co veškerá jeho předcházející argumentace byla krajským soudem shledána nedůvodnou, jde výlučně na vrub jeho procesní strategie. Zdejší soud se v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155 (publikovaném pod č. 1743/2009 Sb. NSS) vyslovil v tom směru, že *„[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.*

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost pro nedůvodnost rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu